

Arrest

nr. 312 807 van 11 september 2024
in de zaak RvV X/ IV

Inzake:

1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 16 april 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. HAUWEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Georgische nationaliteit te bezitten, dienden een verzoek om internationale bescherming in op 5 januari 2024.

1.2. Op 20 februari 2024 werden verzoekers afzonderlijk gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Georgisch machtig is. Hun advocaat was bij beide persoonlijk onderhoud aanwezig.

1.3. Op 18 maart 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing ten aanzien van A.I., verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Georgische nationaliteit te bezitten en het Orthodox geloof aan te hangen. U verklaarde dat u geboren werd te Lanchkhuti maar ondertussen al 16 jaar zou verblijven in Tbilisi tot aan uw vlucht. U trouwde met G. J. en heeft twee kinderen. U verklaarde dat uw echtgenoot op 20 januari 2023 terecht kwam in een ongeval waarbij hij een dronken voetganger genaamd G. had aangereden. Uw echtgenoot bracht hem naar het hospitaal waar hij verder werd geholpen. De familie van deze persoon kwam diezelfde dag nog naar het hospitaal en begonnen met hem ruzie te maken. U verklaarde dat G. de ziekenhuiskosten van G. ook begon te betalen, maar dat zijn verwonding dermate ernstig waren dat hij permanent in een rolstoel belandde. De familie van G. begonnen uw echtgenoot en uw gezin verder te bedreigen en eisten dat jullie hen een maandelijks bedrag zouden geven aangezien G. niet meer in staat was om te werken en zijn gezin te onderhouden. Jullie gingen daarmee niet akkoord waarop ze uw echtgenoot vertelde dat ze hem of uw gezin iets zouden aandoen. G. vluchtte naar Noorwegen in februari of maart 2023, maar keerde na tien dagen terug naar Georgië aangezien hij daar niet binnengelaten werd. Nadien verbleven jullie enige tijd bij uw ouders, maar uiteindelijk keerde jullie terug naar jullie eigen woonplaats in Tbilisi. Uiteindelijk merkten jullie rond december 2023 op dat er vreemde wagens rondreden en parkeerde in uw straat ondanks dat het een doodlopende straat was. U vreesde dat de familie van G. u of uw gezinsleden zouden omverrijden of iets anders zouden aandoen en ontvluchtte Georgië op 3 januari 2024. U reisde naar België waar u aankwam op dezelfde dag en een verzoek om internationale bescherming indiende op 5 januari 2024.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw huwelijksakte, uw paspoort, het paspoort van uw vrouw, uw twee dochters en uw zoon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Georgië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers uw relaas is ongeloofwaardig.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot G. J. (CGVS A. p. 5). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het weinig overtuigende en ongegronde karakter van jullie asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Georgië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou

lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers uw relaas is ongeloofwaardig.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat uw vrouw en uzelf tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende de bedreigingen die u zou hebben ontvangen van de familie van Gel/a.

U verklaarde zo dat de familie van Gel/a u bedreigden toen G. nog in het hospitaal lag (CGVS p. 9, 10, 11-12). Gevraagd of ze nog bedreigingen aan u gaven nadat G. uit het hospitaal ontslagen werd en voor u vreemde wagens begon op te merken in december 2023 verklaarde u van niet (CGVS p. 14, 15). Uw vrouw A.I. verklaarde daarentegen dat de familie van G. u bleef bedreigen en deze bedreigingen zelf uitte via uw ouders (CGVS A. p. 7, 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw vrouw dat ze na een zekere periode terug begonnen (CGVS A. p. 12). Zulke tegenstrijdige verklaringen doen ernstige vragen opkomen over de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Voorts stelt het CGVS vast dat u onaannemelijke verklaringen aflegde betreffende het ongeval met G. en de problemen die daaruit voortvloeide.

Zo stelde u dat u G. aanreed terwijl hij in een dronken toestand was (CGVS p. 6). Ondanks dat u feitelijk niet in fout leek te zijn besloot u toch om zijn volledige medische kosten te dragen, wat volgens u ongeveer 27000 tot 28000 lari zou zijn geweest (CGVS p. 11). Om dit te bekostigen nam u bovendien een hypotheek op uw eigen grond (CGVS p. 11). Er werd u voorts gevraagd welke behandeling hij kreeg, maar hierop antwoordde u dat u het eigenlijk nooit had gevraagd en simpelweg betaalde (CGVS p. 10). Voorts werd u gevraagd of u ooit nog gesproken had met G. na het incident waarop u verklaarde van niet (CGVS p. 13). Het is opmerkelijk dat u verder nooit sprak met het slachtoffer, zelfs geen benul had welke behandeling hij precies kreeg, maar u wel alle medische kosten betaalden. Dat u dan ook dermate ver zou gaan in het bekostigen van deze behandeling dat u zelfs een hypotheek moest nemen op uw eigendom doet dan ook de wenkbrauwen fronsen.

U verklaarde verder dat G. permanent gehandicapt raakte en in een rolstoel belandde, maar toen u de vraag werd gesteld waarom hij in een rolstoel terecht kwam verklaarde u dat u het eerlijk gezegd nooit had gevraagd en de dokter enkel had gezegd dat zijn been gebroken was (CGVS p. 11). Hierbij moet vooreerst worden gesteld dat uw verklaringen dat hij permanent gehandicapt raakte sterk genuanceerd dient te worden aangezien u feitelijk niets hierover wist en de dokter enkel sprak over een gebroken been. Daarenboven is het frappant dat u dermate weinig interesse had betreffende de uitkomst van de behandelingen die u bekostigde. Dit doet uw geloofwaardigheid verder wankelen.

Verder stelt het CGVS vast dat u onaannemelijke verklaringen aflegde betreffende de bedreigingen die u zou hebben ontvangen van de familie van G..

U verklaarde zo dat de familie van G. u na zijn ontslag uit het hospitaal ook bedreigden en eisten dat u hen maandelijks 1000 tot 1500 lari zouden betalen aangezien G. niet langer kon werken (CGVS p. 11-12). Er werd u gevraagd of u een naam kende van de familieleden van G. waarop u verklaarde van niet (CGVS p. 13). Op de vraag of u nog iets had vernomen van deze personen nadat G. ontslagen werd uit het ziekenhuis waarop u verklaarde van niet (CGVS p. 14, 15). Er werd u bovendien de vraag gesteld hoe ze u contacteerde waarop u verklaarde dat het feitelijk altijd via een persoon die werkte in het ziekenhuis ging (CGVS p. 14). U verklaarde voorts dat er pas vreemde wagens in uw straat begonnen rond te rijden rond december (CGVS p. 14). Aangezien u verklaarde dat G. anderhalf maanden in het ziekenhuis verbleef en het ongeval in januari 2023 plaatsvond zou dit betekenen dat -zelfs indien deze familie u bedreigde- u bijna drie kwart van een jaar geen enkel probleem meer leek te ondervinden of iets hoorde van hen (CGVS p. 7, 10). Het is bijgevolg opmerkelijk dat u zou denken dat enkele wagens die rondreden in uw straat het op u of uw gezin gemunt zouden hebben. Er werd u bovendien gevraagd of u iemand herkende die in die wagens rondreed waarop u verklaarde van niet aangezien u zelfs niet meer uw ramen naar buiten keek (CGVS p. 15). Dit brengt uw geloofwaardigheid verder ten val.

Al deze redenen samengenomen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende de bedreigingen die u zou ontvangen hebben van de familie van G..

Daarenboven stelt het CGVS dat zelfs indien u daadwerkelijk bedreigingen ontving van de familie van G., quod non, uit de COI waarover het Commissariaat-generaal/ beschikt (zie COI Focus Georgië Algemene situatie van 16 januari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/ra_orten_coi_focus_georgie_algemene_situatie_20230116.pdf), blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om

(beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoont dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier echter niet in.

Er werd u zo gevraagd of u naar de politie was geweest waarop u verklaarde van wel, maar deze u niet konden helpen aangezien er niets concreets was gebeurd (CGVS p. 12). Er werd u verder gevraagd of u melding had gemaakt over de wagens die in uw straat rondreden waarop u verklaarde van niet omdat u dacht dat het toch geen zin zou hebben (CGVS p. 15).

De documenten die u neerlegde weten bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. Uw huwelijksakte toont aan dat u getrouwd bent met A. I., maar dit wordt niet in twijfel getrokken. De paspoorten van uzelf, uw vrouw en uw kinderen tonen louter uw identiteit aan, maar dit wordt door het CGVS ook niet in twijfel getrokken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van J.G., verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Georgische nationaliteit te bezitten en het Orthodox geloof aan te hangen. U verklaarde dat u geboren werd te Garbani in Tbilisi en verbleef in Tbilisi tot uw vlucht uit Georgië. U trouwde met A. I. en heeft twee kinderen. U verklaarde dat u op 20 januari 2023 terechtkwam in een ongeval waarbij u een dronken voetganger genaamd G. had aangereden. U bracht hem naar het hospitaal waar hij verder werd geholpen. De familie van deze persoon kwam diezelfde dag nog naar het hospitaal en begonnen met u ruzie te maken. U verklaarde dat u de ziekenhuiskosten van G. ook begon te betalen, maar dat zijn verwonding dermate ernstig waren dat hij permanent in een rolstoel belandde. De familie van G. begonnen u verder te bedreigen en eisten dat u hen een maandelijks bedrag zouden geven aangezien G. niet meer in staat was om te werken en zijn gezin te onderhouden.

U ging daarmee niet akkoord waarop ze u vertelde dat ze u of uw familie iets zouden aandoen. U vluchtte naar Noorwegen in februari of maart 2023, maar u keerde na tien dagen terug naar Georgië aangezien u niet binnengelaten werd. Daarna verbleef u enige tijd bij uw schoonouders, maar uiteindelijk keerde u terug naar uw eigen woonplaats in Tbilisi. Uiteindelijk merkte u rond december 2023 op dat er vreemde wagens rondreden en parkeerde in uw straat ondanks dat het een doodlopende straat was. U vreesde dat de familie van G. u of uw gezinsleden zouden omverrijden of iets anders zouden aandoen en ontvluchtte Georgië op 3 januari 2024. U reisde naar België waar u aankwam op dezelfde dag en een verzoek om internationale bescherming indiende op 5 januari 2024.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw huwelijksakte, uw paspoort, het paspoort van uw vrouw, uw twee dochters en uw zoon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Georgië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers uw relaas is ongeloofwaardig.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat uw vrouw en uzelf tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende de bedreigingen die u zou hebben ontvangen van de familie van G..

U verklaarde zo dat de familie van G. u bedreigden toen G. nog in het hospitaal lag (CGVS p. 9, 10, 11-12). Gevraagd of ze nog bedreigingen aan u gaven nadat G. uit het hospitaal ontslagen werd en voor u vreemde wagens begon op te merken in december 2023 verklaarde u van niet (CGVS p. 14, 15). Uw vrouw A. I. verklaarde daarentegen dat de familie van G. u bleef bedreigen en deze bedreigingen zelf uitte via uw ouders (CGVS A. p. 7, 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw vrouw dat ze na een zekere periode terug begonnen (CGVS A. p. 12). Zulke tegenstrijdige verklaringen doen ernstige vragen opkomen over de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Voorts stelt het CGVS vast dat u onaannemelijke verklaringen aflegde betreffende het ongeval met G. en de problemen die daaruit voortvloeide.

Zo stelde u dat u G. aanreed terwijl hij in een dronken toestand was (CGVS p. 6). Ondanks dat u feitelijk niet in fout leek te zijn besloot u toch om zijn volledige medische kosten te dragen, wat volgens u ongeveer 27000 tot 28000 lari zou zijn geweest (CGVS p. 11). Om dit te bekostigen nam u bovendien een hypotheek op uw eigen grond (CGVS p. 11). Er werd u voorts gevraagd welke behandeling hij kreeg, maar hierop antwoordde u dat u het eigenlijk nooit had gevraagd en simpelweg betaalde (CGVS p. 10). Voorts werd u gevraagd of u ooit nog gesproken had met G. na het incident waarop u verklaarde van niet (CGVS p. 13). Het is opmerkelijk dat u verder nooit sprak met het slachtoffer, zelfs geen benul had welke behandeling hij precies kreeg, maar u wel alle medische kosten betaalden. Dat u dan ook dermate ver zou gaan in het bekostigen van deze behandeling dat u zelfs een hypotheek moest nemen op uw eigendom doet dan ook de wenkbrauwen fronsen.

U verklaarde verder dat G. permanent gehandicapt raakte en in een rolstoel belandde, maar toen u de vraag werd gesteld waarom hij in een rolstoel terecht kwam verklaarde u dat u het eerlijk gezegd nooit had gevraagd en de dokter enkel had gezegd dat zijn been gebroken was (CGVS p. 11). Hierbij moet vooreerst worden gesteld dat uw verklaringen dat hij permanent gehandicapt raakte sterk genuanceerd dient te worden aangezien u feitelijk niets hierover wist en de dokter enkel sprak over een gebroken been. Daarenboven is het frappant dat u dermate weinig interesse had betreffende de uitkomst van de behandelingen die u bekostigde. Dit doet uw geloofwaardigheid verder wankelen.

Verder stelt het CGVS vast dat u onaannemelijke verklaringen aflegde betreffende de bedreigingen die u zou hebben ontvangen van de familie van G..

U verklaarde zo dat de familie van G. u na zijn ontslag uit het hospitaal ook bedreigden en eisten dat u hen maandelijks 1000 tot 1500 lari zouden betalen aangezien G. niet langer kon werken (CGVS p. 11-12). Er werd u gevraagd of u een naam kende van de familieleden van G. waarop u verklaarde van niet (CGVS p. 13). Op de vraag of u nog iets had vernomen van deze personen nadat G. ontslagen werd uit het ziekenhuis waarop u verklaarde van niet (CGVS p. 14, 15). Er werd u bovendien de vraag gesteld hoe ze u contacteerde waarop u verklaarde dat het feitelijk altijd via een persoon die werkte in het ziekenhuis ging (CGVS p. 14). U verklaarde voorts dat er pas vreemde wagens in uw straat begonnen rond te rijden rond december (CGVS p. 14). Aangezien u verklaarde dat G. anderhalf maanden in het ziekenhuis verbleef en het ongeval in januari 2023 plaatsvond zou dit betekenen dat -zelfs indien deze familie u bedreigde- u bijna drie kwart van een jaar geen enkel probleem meer leek te ondervinden of iets hoorde van hen (CGVS p. 7, 10). Het is bijgevolg opmerkelijk dat u zou denken dat enkele wagens die rondreden in uw straat het op u of uw gezin gemunt

zouden hebben. Er werd u bovendien gevraagd of u iemand herkende die in die wagens rondreed waarop u verklaarde van niet aangezien u zelfs niet meer uw ramen naar buiten keek (CGVS p. 15). Dit brengt uw geloofwaardigheid verder ten val.

Al deze redenen samengenomen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende de bedreigingen die u zou ontvangen hebben van de familie van G..

*Daarenboven stelt het CGVS dat zelfs indien u daadwerkelijk bedreigingen ontving van de familie van G., quod non, uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 16 januari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20230116.pdf), blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is.*

Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoonde dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier echter niet in.

Er werd u zo gevraagd of u naar de politie was geweest waarop u verklaarde van wel, maar deze u niet konden helpen aangezien er niets concreets was gebeurd (CGVS p. 12). Er werd u verder gevraagd of u melding had gemaakt over de wagens die in uw straat rondreden waarop u verklaarde van niet omdat u dacht dat het toch geen zin zou hebben (CGVS p. 15).

De documenten die u neerlegde weten bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. Uw huwelijksakte toont aan dat u getrouwd bent met A. I., maar dit wordt niet in twijfel getrokken. De paspoorten van uzelf, uw vrouw en uw kinderen tonen louter uw identiteit aan, maar dit wordt door het CGVS ook niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers wijzen erop dat het CGVS slechts één tegenstrijdigheid constateerde met betrekking tot de vraag of verzoeker al dan niet bedreigd was tussen het moment waarop G.G. uit het ziekenhuis was ontslagen en het moment waarop verzoeker vreemde auto's voor hun huis geparkeerd zag. Zij betogen dat de motivering in de bestreden beslissingen een verkeerde interpretatie is van wat verzoeker heeft gezegd. Uit de lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt volgens verzoekers duidelijk dat verzoeker wel degelijk heeft uitgelegd dat zij in die periode ook waren bedreigd door tussenkomst van andere mensen en dat zij daarom besloten bij zijn schoonouders in te trekken. Zij zetten uiteen wat verzoeker uitlegde en wijzen erop dat geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verzoekster verklaarde "denk je echt dat mijn man dat verteld heeft? Want er waren wel degelijk bedreigingen". Verzoekers benadrukken voor de rest dat hun verklaringen

op alle andere punten identiek zijn met betrekking tot de schade die de auto had opgelopen aan de motorkap en het licht aan de voorkant, dat de dreigingen erger geworden waren geworden toen de familie hoorde dat G. niet meer zou kunnen lopen, dat zij hun auto hadden verkocht en hun huis gehypothekeerd om de medische kosten te betalen en dat de kinderen niet meer naar school, voetbal of zangles gingen vanwege de bedreigingen. Zij wijzen er verder op dat verzoekster niet aanwezig was op het moment van het ongeval en toen haar man verbaal werd bedreigd in het ziekenhuis door de familie van het slachtoffer.

Wat betreft het gegeven dat verzoeker besloot om de medische kosten te betalen, wijzen zij erop dat verzoeker uitlegde dat hij in shock was op het ogenblik van het ongeval en enkel flarden van herinneringen heeft aan dat moment. Zijn eerste gedachten gingen naar het slachtoffer en zijn eerste ingeving was ook niet om de politie te bellen maar om de oorzaak van het ongeval te achterhalen en schuldigen aan te wijzen maar om het slachtoffer naar het ziekenhuis te brengen. Wegens zijn schuldgevoel besloot hij van bij het begin om de medische kosten van het slachtoffer te betalen. Verder betogen zij dat er geen bewijs was van de omstandigheden van het ongeval en het daarom ook moeilijk was om aan de politie te bewijzen dat de man die hij aanreed dronken was en op de motorkap van zijn auto was gesprongen. Verzoeker wees er ook op dat een aansprakelijkheidsverzekering niet verplicht is in Georgië en dat hij die niet had, zodat er geen ongevallen-rapport was. De familie van het slachtoffer maakte gebruik van zijn vriendelijkheid en schuldgevoel om hem te bedreigen en verzoeker heeft uitgelegd dat hij beseftte dat het gevaarlijke mensen waren en het in zijn belang was om de medische kosten te blijven betalen maar dat hij weigerde de maandelijkse termijnen te betalen omdat het financieel onmogelijk was.

Verzoekers argumenteren voorts dat de verbazing van het CGVS over het feit dat verzoeker niets wist over de operatie die het slachtoffer had ondergaan en de redenen waarom het slachtoffer permanent in een rolstoel was terechtgekomen niet relevant is.

Het is volgens verzoekers niet onaannemelijk dat verzoeker zich niet verdiept heeft in de operatie en genoeg heeft genomen met het betalen van de rekening die het ziekenhuis hem heeft gestuurd. Zij wijzen erop dat het gezien de bedreigingen voor hem moeilijk was om met de familie van het slachtoffer te spreken of naar de kamer van het slachtoffer te gaan om vragen te stellen. Het is daarom volgens hen niet onwaarschijnlijk dat zij niet veel informatie over de familie van het slachtoffer konden geven. Verzoekers wijzen erop dat de persoonlijke onderhouds bij het CGVS relatief kort waren en dat weinig vragen zijn gesteld over de omstandigheden van de bedreigingen aan hun adres.

Verzoekers stellen voorts dat, hoewel er zeker enkele leemten in hun verhalen zitten, het doorleefde en spontane karakter van hun asielverhalen niet kan ontkend worden en evenmin dat verzoeker zeer emotioneel was tijdens het onderhoud. Het gehoorverslag vermeldt dat hij hilde toen hij zijn relaas deed en dat hem zelfs een pauze moest worden gegeven zodat hij zijn kalmte kon terugvinden en het gehoor voortzetten. Zij betogen dat de toestand waarin verzoeker zich bevond tijdens het gehoor een belangrijke aanwijzing is dat hij de waarheid spreekt over zijn problemen in Georgië.

Tenslotte gaan verzoekers in op de bescherming door de politie in Georgië. Zij betogen dat zij reeds uitlegden dat zij geen bewijs hebben van de bedreigingen die zijn geuit door deze familie of van het feit dat hij niet verantwoordelijk is voor het ongeluk en dat zij de situatie al eens hadden uitgelegd aan de Georgische politie maar dat deze bij gebrek aan bewijs niet preventief heeft ingegrepen. Verzoeker legde ook uit dat de familie van het slachtoffer waarschijnlijk machtig was en banden had met criminele organisaties en hij dus twijfelt aan de doeltreffendheid van de politie in dit soort zaken en hun motivatie om in te grijpen. Zij wijzen erop dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Georgische politie een onderzoek opent wanneer zij vaststelt dat een klacht elementen van een misdrijf bevat en of de politie een klacht al dan niet ernstig neemt hangt volgens de COI Focus af van de aard van de klacht en de persoon die de klacht indient. Volgens verschillende contactpersonen reageert de politie traag en blijft de kwaliteit van de onderzoeken ondermaats. Verzoekers betogen dat de politie sneller optreedt als daadwerkelijk een misdrijf is gepleegd en dat de politie zelfs kan vermijden een zaak te onderzoeken als het een moeilijke zaak is en dat zij in dergelijke gevallen de neiging heeft de persoon ervan te weerhouden een klacht in te dienen. Zij wijzen er verder op dat de partij die aan de macht was in Georgië (GD) de wetshandavingsinstanties gebruikte om haar macht te consolideren en dat die instanties handelden onder het gezag van deze partij wat ook gevolgen had voor de doeltreffendheid van de politiebescherming van de Georgische bevolking. Zij stellen dat zij gewone burgers zijn zonder financiële middelen die geen gewicht in de schaal legden ten opzichte van de familieleden van het slachtoffer, dat zij niets hebben waaruit blijkt dat zij bedreigd zijn en dus niet zullen beschermd worden door de politie wanneer zij naar hun land terugkeren.

Verzoekers vragen hen te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in nog meer ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.2. Verzoekers voegen de bestreden beslissingen en de aanstelling van het bureau voor juridische bijstand van Luik toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

De commissaris-generaal legt een aanvullende nota van 7 augustus 2024 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet de internetlink van de COI Focus "*Georgië – Algemene situatie*" van 11 december 2023 wordt bijgebracht en deze COI Focus wordt toegelicht.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de

algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoekers verklaren de Georgische nationaliteit te bezitten en leggen hun paspoorten en de paspoorten van hun kinderen en hun huwelijksakte neer bij de indiening van hun verzoeken om internationale bescherming. De identiteit en Georgische nationaliteit van verzoekers wordt niet betwist door de commissaris-generaal die hun nood aan internationale bescherming heeft onderzocht ten aanzien van Georgië.

5.3. De beschermingsverzoeken zijn gebaseerd op hun vrees voor represailles door de familie van G., een persoon die door verzoeker met de wagen werd aangeraden. De kern van hun asielrelaas kan worden samengevat als volgt. Volgens hun verklaringen bracht verzoeker G. naar het ziekenhuis en nam hij de ziekenhuiskosten op zich. Toen de familie van G. een maandelijks bedrag eisten wegens de invaliditeit van G. en verzoeker dit weigerde werd gedreigd dat hen iets zou worden aangedaan. Verzoeker vluchtte in vervolgens in februari of maart 2023 naar Noorwegen maar kwam tien dagen later terug naar Georgië omdat hij niet werd toegelaten in Noorwegen. Na een verblijf bij de ouders van verzoeksters keerden verzoekers terug naar hun woonplaats in Tbilisi. Toen zij vreemde wagens in hun straat zagen verlieten zij Georgië op 3 januari 2024.

Uit hun verklaringen blijkt dat verzoekers zich beroepen op een vrees voor vervolging of ernstige schade door niet-statelijke actoren.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vereist dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen. Ook artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vereist voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen.

Artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen wordt geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de recente *“COI Focus Georgië – Algemene situatie”* van 11 december 2023, waarnaar in de aanvullende nota van de commissaris-generaal wordt verwezen en waarvan de weblink is opgenomen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

In de aanvullende nota wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd*

rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Er kan bijgevolg verwacht worden dat verzoekende partij aantoont dat ze bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. Verzoekende partij slaagt hier echter niet in."

De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034).

De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen in het algemeen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het is bijgevolg, zoals terecht aangegeven in de bestreden beslissingen aan verzoekers om aan te tonen dat zij in hun individuele omstandigheden geen toegang hebben tot bescherming vanwege de Georgische autoriteiten

In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat zij hier niet in slagen. Er wordt hieromtrent gemotiveerd dat "Er werd u zo gevraagd of u naar de politie was geweest waarop u verklaarde van wel, maar deze u niet konden helpen aangezien er niets concreets was gebeurd (CGVS p. 12). Er werd u verder gevraagd of u melding had gemaakt over de wagens die in uw straat rondreden waarop u verklaarde van niet omdat u dacht dat het toch geen zin zou hebben (CGVS p. 15)".

Verzoekers verwijzen naar "beschikbare landeninformatie over het land van herkomst van de verzoekers" en de "COI Focus" zonder deze te citeren of de datum van publicatie van de COI Focus waarnaar zij verwijzen te vermelden maar stellen dat hieruit blijkt dat de Georgische politie een onderzoek opent wanneer zij vaststelt dat een klacht elementen bevat die een misdrijf vormen, dat de aard van de klacht en de persoon die de klacht indient bepaalt of de politie een klacht al dan niet serieus neemt, dat de politie traag reageert en dat de kwaliteit van de onderzoeken ondermaats blijft. Zij wijzen erop dat dat de politie sneller optreedt als een daadwerkelijk een misdrijf is gepleegd en dat de politie kan vermijden een zaak te onderzoeken als het een moeilijke zaak is en de neiging heeft de persoon ervan te weerhouden een klacht in te dienen.

In de COI Focus van 11 december 2023 kan het volgende worden gelezen: "Cedoca heeft verschillende contactpersonen tijdens de FFM gevraagd naar de toegankelijkheid van de politie en haar efficiëntie. De politie is bereikbaar via het nummer. In het algemeen bevestigen de correspondenten dat de politie optreedt wanneer ze wordt gecontacteerd. In het geval van een conflict tussen burgers treedt de politie doorgaans op indien ze op de hoogte wordt gebracht. Wanneer de politie vaststelt dat een klacht elementen van een misdrijf bevat, start de politie een onderzoek. Wanneer mensen met sympathieën voor of banden met oppositiepartijen beroep doen op de politie, treedt de politie in het algemeen op. Verschillende contactpersonen, waaronder TIG en het HRC, stellen dat de politie geen onderscheid maakt op basis van politieke voorkeuren om bescherming te bieden, tenzij iemand hogerop dit heeft opgedragen. Volgens het HRC is het mogelijk dat de politie zich anders gedraagt tegenover aanhangers van de oppositie. Wanneer de overheid of hooggeplaatste regeringsafgevaardigden belangen hebben in een zaak, kunnen zij instructies geven. Volgens het HRC kan dit een belemmering vormen om gerechtigheid te vinden. De Public Defender meent eveneens dat wanneer een van de partijen in een interpersoonlijk conflict banden heeft met iemand bij de GD-partij of politiek gezien interessant is, dit de kans om bescherming te krijgen kan beïnvloeden.

Ook volgens de EU-delegatie in Georgië hangt de vraag of de politie een klacht serieus neemt, af van de populariteit van de betrokkene en de aard van de klacht wanneer een van de partijen de oppositie gezind is. GYLA stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat de politie zaken anders aanpakt wanneer iemand banden heeft met een oppositiepartij, maar sluit niet uit dat er situaties zijn waarin dit toch gebeurt. Het is volgens GYLA ongebruikelijk dat de politie een klacht niet onderzoekt omwille van een politieke mening. Wanneer hooggeplaatste figuren betrokken zijn, is het goed mogelijk dat er geen effectief onderzoek komt. In zulke situaties zal de politie de klacht wel registreren en een onderzoeksprocedure opstarten, maar verloopt dit proces traag. In gewone zaken heeft de GD-partij volgens GYLA geen interesse en is de kans om bescherming te krijgen veel groter. Volgens GYLA zijn er op dit vlak in het algemeen geen problemen. Er kunnen wel andere redenen zijn om een klacht niet naar behoren te onderzoeken. Wanneer het een moeilijke klacht betreft, kan de politie proberen te vermijden om de zaak te onderzoeken. In sommige situaties probeert de politie mensen te overtuigen om geen klacht neer te leggen, maar bij aandringen zal de politie de klacht alsnog registreren of actie ondernemen, aldus GYLA. Tijdens de FFM ging Cedoca na of persoonlijke connecties bij de politie een impact kunnen hebben op de reactie van de politie. Volgens TIG is het mogelijk om een politieagent te beïnvloeden als iemand persoonlijk connecties heeft binnen de politie. Dit is echter geen wijdverspreide praktijk. In ernstige situaties van huiselijk geweld en in situaties met duidelijke bewijzen van geweld treedt de politie op, zo stelt TIG. Het is volgens deze ngo uitzonderlijk om in zulke situaties de politie te beïnvloeden via persoonlijke connecties en te voorkomen dat een dader wordt gearresteerd. Ook GYLA benadrukt dat het geen algemene tendens is dat de reactie van de politie kan worden beïnvloed omwille van persoonlijke belangen of connecties bij de politie. In bepaalde specifieke situaties zou het volgens GYLA kunnen gebeuren, maar daarvan heeft de ngo geen bewijs. GYLA merkt hierbij op dat het moeilijk is om aan te tonen dat een politieagent werd beïnvloed. Over de werking van de politie merken meerdere contactpersonen op dat de politie in sommige situaties traag reageert en dat de kwaliteit van het onderzoek niet altijd even goed is. Toch is het volgens TIG niet mogelijk om te besluiten dat de politie niet functioneel is. De reactie van de politie kan volgens TIG bijvoorbeeld traag zijn bij een overval, maar wanneer een ernstig misdrijf plaatsvindt, is de politie geneigd actiever op te treden. Wanneer een getuige de politie informeert, is de politie eveneens verplicht om te reageren. Vertegenwoordigers van een internationale organisatie in Georgië merken nog op dat de politie in het algemeen zijn werk doet, maar dat de politie meer gemotiveerd kan zijn om de zaak goed te onderzoeken wanneer een zaak wordt opgevolgd door ngo's".

Hieruit blijkt weliswaar dat de politie in Georgië traag kan zijn bij acute situaties zoals een overval en dat de kwaliteit van het onderzoek niet altijd even goed is, maar ook dat de gecontacteerde bronnen stellen dat over het algemeen de politie zijn werk doet en dat beïnvloeding van de politie via persoonlijke connecties eerder uitzonderlijk is en dat de aard van de klacht en de populariteit van de betrokkene vooral mee kan bepalen of een klacht serieus worden genomen in het bijzonder wanneer een lid van de oppositie bij de zaak betrokken is. Ook politieke voorkeuren zouden geen rol spelen bij de vraag of iemand bescherming kan krijgen, tenzij dit van hogerhand is opgelegd. *In casu* kan uit verzoekers verklaringen niet blijken dat de familie die hen zou bedreigen politiek geconnecteerd is of anderszins invloed zou hebben bij de politie of andere overheidsinstanties waartoe verzoekers zich kunnen wenden om bescherming te verkrijgen. Dat de politie een onderzoek start wanneer een klacht elementen van een misdrijf bevat, zoals verzoekers doen gelden in het verzoekschrift, kan bezwaarlijk als een indicatie gelden dat een klacht bij de politie zinloos zou zijn of dat verzoekers in Georgië geen toegang zouden hebben tot overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verklaarde één keer naar de politie te zijn gegaan waar hij de situatie uitlegde en dat hem werd gezegd dat hij kon bellen indien er iets gebeurde en dat hij niet naar de politie ging in december toen zij de verdachte wagens in de straat zagen omdat hij dacht dat ze hetzelfde antwoord zouden geven (NPO, p. 12, 15).

Verzoekers leggen geen documenten neer met betrekking tot het ongeval en de medische kosten die verzoeker op zich zou hebben genomen, noch met betrekking tot de bedreigingen en het geld dat door de familie zou zijn geëist. Bovendien heeft verzoeker zelf aangegeven dat zij de laatste negen maanden voor hun vertrek niets meer van de familie van G. hoorden en geen problemen meer kenden met deze familie voor zij verdachte wagens in hun straat zagen. Dat de politie niet onmiddellijk actie heeft ondernomen lijkt in de door verzoekers geschetste omstandigheden niet onbegrijpelijk en kan niet worden gezien als een indicatie dat zij geen toegang zouden hebben tot overheidsbescherming. Verder blijkt uit hun verklaringen niet dat er sprake was van concrete bedreigingen of dat de familie van G. in die periode opnieuw contact zou hebben opgenomen met verzoekers of hen bedreigd of anderszins onder druk zou hebben gezet. Verzoekers geven zelf aan dat zij niet opnieuw naar de politie zijn gestapt toen zij zich in december 2023 onveilig voelden omwille van de aanwezigheid van vreemde wagens in hun straat. Nog daargelaten de vraag naar de actualiteit van de voorgehouden vrees voor vervolging door de familie van G., kan in elk geval niet blijken dat zij een poging hebben ondernomen om de politie opnieuw te contacteren wanneer zij werden geconfronteerd met de vreemde wagens in hun straat. Zoals reeds aangehaald probeert de politie volgens GYLA in sommige situaties mensen te overtuigen om geen klacht neer te leggen, maar zal de politie na aandringen de klacht

alsnog registreren of actie ondernemen. Uit hun verklaringen kan niet blijken dat verzoeker heeft aangedrongen om een klacht te registreren toen hij naar de politie ging of dat hem dat geweigerd werd.

Verzoekers stellen in het verzoekschrift voor het eerst dat de familie van het slachtoffer *“waarschijnlijk machtig was en banden had met criminele organisaties”* en twijfelen aan de doeltreffendheid en motivatie van de politie om in te grijpen in dit soort zaken. Ter terechtzitting verklaren verzoekers dat de familie van het slachtoffer criminelen zijn uit een bergregio die ervoor gekend zijn wraak te nemen en dat het om de familie A. zou gaan. In dit verband dient te worden opgemerkt dat de COI Focus het volgende vermeldt: *“Volgens TIG kan de term “criminele autoriteiten” ook verwijzen naar personen die deel uitmaken van de georganiseerde misdaad en gaan zij maffiagewijs te werk. Deze criminelen worden volgens TIG in het algemeen vervolgd in Georgië, net zoals personen die hiermee verbonden zijn. Toch sluit TIG niet uit dat er overeenkomsten kunnen bestaan tussen deze criminelen en de autoriteiten. Volgens TIG is het veeleer uitzonderlijk dat iemand problemen heeft met deze criminele autoriteiten.*

Als iemand met hen problemen heeft, is dat volgens TIG omdat zij geld willen. Vertegenwoordigers van een internationale organisatie in Georgië geven ook aan dat de term “criminele autoriteiten” verwijst naar de Georgische maffia of “thieves in law”. Zij vormen niet langer een probleem in Georgië nadat de vorige regering met hen komaf heeft gemaakt. Deze criminelen troggelden geld af van zakenmannen en in gevangenen en waren vaak bezig met drughandel” (COI Focus, p. 31). Nog los van de vaststelling dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde te denken dat de familienaam van het slachtoffer G. was (NPO, p. 7), vindt verzoekers twijfel aan de doeltreffendheid van overheidsbescherming tegen personen die deel uitmaken van criminele organisaties of georganiseerde misdaad bijgevolg geen steun in de beschikbare landeninformatie, nu hierin wordt gesteld dat dergelijke criminelen in Georgië over het algemeen worden vervolgd. Verzoekers brengen geen objectieve informatie aan waaruit kan blijken dat dit niet (langer) het geval zou zijn en hun verder niet gestaafde betoog volstaat in de huidige stand van zaken evenmin om aan te tonen dat zij in geval van terugkeer naar Georgië geen toegang zullen hebben tot overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van deze elementen dient in navolging van de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat zij geen toegang hadden tot doeltreffende en niet-tijdelijke overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij, indien zij in geval van terugkeer problemen zouden kennen vanwege de familie van G., geen bescherming zouden kunnen krijgen vanwege de Georgische autoriteiten.

Voorgaande vaststellingen volstaan reeds om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken. Zoals reeds aangehaald kan internationale bescherming slechts worden verleend indien de verzoekers om internationale bescherming geen aanspraak kunnen maken op nationale bescherming. *In casu* hebben verzoekers niet aangetoond dat geen aanspraak kunnen maken op nationale bescherming en is dus niet voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Bijkomend stelt de Raad in navolging van de bestreden beslissing vast een aantal aspecten van verzoekers verklaringen weinig aannemelijk zijn. Zo is het naar het oordeel van de Raad weinig aannemelijk dat verzoeker zonder meer de ziekenhuiskosten voor het slachtoffer van het ongeval op zich zou nemen, terwijl het slachtoffer dronken was en hij ervan overtuigd was dat hij zelf geen schuld trof. Er zou redelijkerwijze kunnen verwacht worden dat verzoeker, een ambulance zou bellen indien het slachtoffer ernstig gewond was zoals zij verklaren en dat hij, zelfs indien hij in paniek het slachtoffer zelf naar het ziekenhuis voerde zoals hij beweert, minstens achteraf de politie zou contacteren om de aansprakelijkheid van beide partijen vast te stellen. Verzoekers stellen in het verzoekschrift dat een auto-en aansprakelijkheidsverzekering niet verplicht is in Georgië, maar staven dit geenszins met objectieve informatie, zodat het een loutere bewering betreft. Dat hij zonder meer de ziekenhuiskosten op zich nam, terwijl het ongeval minstens mede het gevolg was van de dronkenschap van het slachtoffer, is op zijn minst een erg vreemde gang van zaken.

Bovendien is het opmerkelijk, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing, dat verzoeker geen idee had van de behandeling die het slachtoffer kreeg terwijl hij wel de kosten van diens behandeling in het ziekenhuis betaalde en zelfs een hypotheek nam op zijn eigen grond. Indien verzoeker daadwerkelijk de ziekenhuiskosten betaalde kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij minstens enige informatie zou hebben trachten te bekomen over de aard van deze behandeling. Waar verzoekers aanvoeren dat niet kan verwacht worden dat hij zich zou verdiept hebben in de operatie en dat hij er voor koos om de rekeningen te betalen die het ziekenhuis hem stuurde, blijkt hieruit in elk geval dat verzoeker rekeningen kreeg van het ziekenhuis en zich dus ook via het ziekenhuis bijkomende inlichtingen had kunnen bekomen over de behandelingen waarvoor hij betaalde. Dat het moeilijk was voor hem om het slachtoffer of zijn familie te spreken en hierover vragen te stellen, zoals zij aanvoeren in het verzoekschrift, doet hieraan geen afbreuk. Er kan niet ingezien worden waarom verzoeker geen verdere informatie trachtte te verkrijgen via het ziekenhuis.

Zoals reeds aangehaald leggen verzoeker ook geen enkel begin van bewijs wordt neer van de ziekenhuisrekeningen die zij betaalden, noch van de hypotheek die verzoeker zou zijn aangegaan over zijn eigen grond, zodat hun verklaringen hierover louter niet gestaafde beweringen zijn.

Verder verklaarde verzoeker dat de bedreigingen vanwege de familie van G. plaatsvonden toen hij nog in het ziekenhuis lag (NPO verzoeker, p. 9, 11-12). Op de vraag van de dossierbehandelaar *“Maar dus tussen het moment dat die man uit het ziekenhuis werd ontslagen en het moment dat die wagens verschenen had u geen contact meer met die mensen?”* verklaarde verzoeker *“Nee. Nadat ze het bedrag eisten en me bedreigden dat ze ons gingen vermoorden heb ik niets meer van hen gehoord”* (NPO verzoeker, p. 15). Verzoeker verklaarde dat hij nadat G. uit het ziekenhuis was ontslagen werd gecontacteerd door de familie van G. met de eis dat hij elke maand 1000 of 1500 lari zou betalen, maar dat hij niet vaak werd gebeld (NPO verzoeker p. 13) en hun boodschap via andere mensen overbrachten. Hij verklaarde ook dat hij in februari 2023 naar Noorwegen ging en tien dagen later terugkeerde waarna zij bij de familie van verzoekster gingen wonen tot ze terugkeerden naar Tbilisi (NPO verzoeker, p. 5). Verzoeker verklaarde ook dat hij de maandelijkse som nooit betaalde. Waar verzoeker stelde dat zij hij enkel telefonisch werd gecontacteerd en dat hij niet veel werd gebeld, verklaart verzoekster dat *“toen [verzoeker] hun fysiek zag en probeerde met hun te spreken leverde het niets op. En toen hebben ze via andere mensen hun boodschap overgebracht. Zelfs ook via de ouders”*. Gevraagd hoeveel bedreigingen zij dan ontvingen verklaart verzoekster *“Heel veel en de laatste periode nog vaker”*, wat zij daarna specificiert als *“dus bijvoorbeeld hoorden we van onze vrienden twee keer of een keer per maand dat ze met iemand hadden gepraat en ons bedreigden”* (NPO verzoekster, p. 7, 8). Waar verzoekers aanvoeren dat de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen berust op een verkeerde interpretatie van wat verzoeker heeft gezegd, blijkt dit niet uit de lezing van verzoekers verklaringen, waaruit blijkt dat verzoeker aangaf dat hij niets meer hoorde van de familie van het slachtoffer nadat zij het bedrag hadden geëist en verder niet vaak werd gebeld, terwijl verzoekster verklaarde dat er een fysieke ontmoeting was geweest en dat er heel veel bedreigingen waren geweest.

Voorts blijkt hieruit dat zij ongeveer negen maanden voor hun vertrek niets meer vernamen van de familie van het slachtoffer en verder blijkbaar enkel gebeld dan wel onrechtstreeks benaderd werden hoewel verzoeker niet akkoord ging om het maandelijkse bedrag dat van hem werd geëist te betalen (NPO verzoeker, p. 11) en dat zij uiteindelijk omwille van de aanwezigheid van een aantal vreemde wagens in hun straat vertrokken en maken zij verder ook geen gewag van specifieke problemen die hun familieleden in Georgië momenteel zouden hebben zodat verzoekers evenmin aantonen dat de problemen die zij zouden gehad hebben met de familie van het slachtoffer nog actueel zouden zijn.

Deze vaststellingen doen minstens vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van een aantal aspecten van de door hen geschetste gang van zaken en verzoekers slagen er in hun verzoekschrift, gelet op het voorgaande, dus niet in om deze twijfels weg te nemen. Dat zij voor het overige dezelfde verklaringen aflegden over de schade aan hun wagen, de nawerkingen van het ongeval voor het slachtoffer en de bedreigingen door de familie van G. doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de door hen geschetste gang van zaken weinig aannemelijk is.

5.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zij in geval van terugkeer naar Georgië geen toegang zouden hebben tot doeltreffende bescherming vanwege de Georgische autoriteiten in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en zij evenmin de twijfels aangaande geloofwaardigheid van een aantal aspecten van de door hen geschetste gang van zaken met betrekking tot hun beweerdde problemen met de familie van het slachtoffer.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekers maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Georgië zouden hebben gekend.

6.3. Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28). Enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, kan er toepassing worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat in Georgië momenteel sprake is van een gewapend conflict of willekeurig geweld. Er blijkt niet dat in Georgië sprake is van een situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

7. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET